

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318205447
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2318205447.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobkyne: Iveta L., nar. X.X.XXXX, bytom V. XXX/X, R., zastúpená splnomocnencom: Centrum správnej pomoci Galanta, o. z., so sídlom Staničná 1702/10, Galanta, IČO: 51 412 802, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Kardžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s. r. o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 36 862 169, o určenie neplatnosti právneho úkonu a iné, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 28. októbra 2019, č.k. 35Csp/139/2018-185, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III., IV., V., VII. a VIII. p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne v časti o určenie, že úver zo zmluvy o úvere č. 42630105409009 zo dňa 11.5.2010 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov (výrok I.), v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 1.921,99 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 15.3.2015 do 15.8.2017 (výrok II.), v časti o určenie, že zmluva o úvere je neplatná (výrok III.), v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky - dohody o zrážkach zo mzdy (výrok IV.), o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky - vyhlásenie partnera (výrok V.), a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v znení: „Klient/ka podpisom uzatvára túto úverovú zmluvu a zároveň súhlasí s vyššie upravenými podmienkami. Zároveň vyhlasuje, že bol oboznámený/á s formulárom o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ (výrok VII.). Ďalej súd napadnutým rozsudkom určil, že zmluvná podmienka - splnomocnenie je z dôvodu neprijateľnosti neplatná (výrok VI.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 72% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením (výrok VIII.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom od 1.1.2018, § 497 Obchodného zákonníka, § 20 ods. 1 a 2, 37 ods. 1, § 39, § 41, § 49a, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 54 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 17.5.2010, ako aj § 3 ods. 5, § 4 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 17.5.2010, keď určovacie žaloby súd vo vzťahu k § 137 CSP vyhodnotil ako prípustné, keďže zákon o spotrebiteľských

úveroch č. 129/2010 Z.z. účinný v čase podania žaloby poskytoval spotrebiteľovi možnosť domáhať sa určenia neplatnosti alebo bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ išlo o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, prípustnosť určovacej žaloby potvrdil aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 27/2018 zo dňa 28.3.2019. V časti navrhnutého výroku o určenie, že zmluva o úvere je neplatná, súd vyhodnotil dôvody, na ktoré žalobkyňa poukazovala a dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné. Pokiaľ ide o namietanú veľkosť písma, je potrebné zdôrazniť, že zmluva bola uzavretá 17.5.2010, pričom v tom čase žiadny právny predpis neurčoval minimálnu veľkosť písma, ktorú musí dodávateľ použiť v spotrebiteľskej zmluve. Nariadenie vlády SR č. 141/2014 Z.z., v ktorom sa stanovila minimálna výška písma v spotrebiteľských zmluvách, nadobudlo účinnosť až 1.1.2015. Žalobkyňa ďalej odôvodňovala neplatnosť zmluvy, resp. jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť chýbajúcimi náležitosťami v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. s tým, že nie je ani zrejmé, kedy bola zmluva uzavretá. Následne uvádzala, že zmluva platne uzavretá nebola, keďže nebola za žalovaného podpísaná osobami oprávnenými konať úkony za spoločnosť podľa výpisu z obchodného registra. V súvislosti s konaním spoločnosti súd odkazuje na ust. § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Ak tieto osoby prekročia svoje oprávnenie, vznikajú práva a povinnosti právnickej osobe, len pokiaľ sa právny úkon týka predmetu činnosti právnickej osoby a len vtedy, ak ide o prekročenie, o ktorom druhý účastník nemohol vedieť. Žalovaný v konaní netvrdil, že by osoba, ktorá podpísala zmluvu, nebola ním poverená, že by konala mimo predmetu činnosti žalovaného, v dôsledku čoho sú námietky žalobkyne v tomto smere irelevantné. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že nie je zrejmé, kedy bola zmluva uzavretá a pod režim ktorého zákona o spotrebiteľských úveroch spadá, súd uvádza, že návrh na uzavretie zmluvy podľa § 43a Občianskeho zákonníka bol žalobkyňou v písomnej podobe podpísaný 11.5.2010. Tento návrh bol žalovaným prijatý 17.5.2010, čo podpisom potvrdila poverená osoba. Prijatím písomného návrhu došlo k platnému uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 17.5.2010, teda za účinnosti zák. č. 258/2001 Z.z., ktorý je potrebné na právny vzťah žalobkyne a žalovaného aplikovať. Pokiaľ žalobkyňa uvádzala, že zmluva je neplatná pre veľké množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, tieto bližšie nešpecifikovala. Aj prípade, ak by boli neprijateľnými zmluvnými podmienkami žalobkyňou spomínaná rozhodcovská doložka, či dohoda o zrážkach, v tomto prípade ide o zmluvné dojednania oddeliteľné od zmluvy o úvere, ktorých prípadná neplatnosť by nemala za následok neplatnosť hlavného záväzku (§ 41 OZ). V konaní nebolo sporné, že žalobkyňu bol úver poskytnutý a tá ho aj vyčerpala v rozsahu 4.000 eur. Zmluva o spotrebiteľskom úvere preto nemôže byť neplatná z odkazom na § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z., a to ani v prípade, ak by neobsahovala zákonom stanovené náležitosti. Žalobkyňa tvrdila, že v zmluve absentuje rozlíšenie výšky, počtu, termínov splatnosti splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, že je nesprávne uvedená RPMN, nie je uvedená priemerná RPMN, chýba údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Sankciou v prípade nesplnenia náležitostí podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. mohlo byť len to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a nie neplatnosť zmluvy. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, že zmluva neobsahuje rozpis výšky a splatnosti istiny, úrokov a poplatkov, súd v tomto smere poukazuje na odklon od pôvodnej rozhodovacej praxe, podľa ktorej absencia rozpisania zložiek splátok bola považovaná na nedostatok majúci za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľských úverov. Najvyšší súd SR v nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C/42/15 vo svojich rozhodnutiach pod sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.4.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.4.2018 a sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17.4.2018 opakovane konštatoval, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V súvislosti s výkladom zákona o spotrebiteľských úveroch treba uviesť, že úmyslom zákonodarcu bolo transponovať Smernicu 2008/48/ES v celom rozsahu. Nemožno od dodávateľov žiadať, aby v spotrebiteľských zmluvách uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z./§4 ods. 2 písm. j) zák. č. 258/2001 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu nutné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Vzhľadom k uvedeným záverom mal súd za to, že zmluva o splátkovom úvere zo 17.5.2010 obsahuje aj náležitosť stanovenú § 4 ods. 2 písm. j) zák. č. 258/2001 Z.z.. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, že zmluva neobsahuje konečnú splatnosť úveru v zhode s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit/ Klára Bíróová súd zastáva názor, že nie je potrebné uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaj o konečnej splatnosti úveru výslovne konkrétnym dňom, mesiacom a rokom, pokiaľ tento údaj (deň mesiac a rok konečnej splatnosti) je ľahko určiteľný z ostatných údajov obsiahnutých v zmluve (napr.

ak je určený deň splatnosti jednotlivých splátok uvedením dňa v mesiaci, ako aj dátum prvej splátky a počet splátok, je z toho ľahko zistiteľný dátum poslednej splátky, teda dátum konečnej splatnosti úveru). V danom prípade je v zmluve uvedený dátum 1. splátky 15.6.2010, splatnosť jednotlivých splátok k 15. dňu v mesiaci, počet mesačných splátok 120. K rovnakému záveru dospeli aj Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí sp. zn. 19Co/51/2019 zo dňa 29.5.2019, ako aj Krajský súd Košice v rozhodnutí sp. zn. 11Co/335/2018 zo dňa 27.2.2019, v ktorom uviedol, že možno bez výhrad súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že ani pri hľadaní účelu a zmyslu posudzovaného zákonného ustanovenia (§4 ods. 2 písm. g)), rovnako ako v prípade údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nemožno prehliadať ciele smernice a v tejto súvislosti tiež interpretačné závery ESD, formulované vo vzťahu k určitosťi vyjadrenia časových aspektov realizácie úverovej zmluvy a k následkom absencie niektorých jej náležitostí. ESD v tejto súvislosti v už niekoľkokrát zmienenom rozhodnutí C42/15 formuloval tiež, že z pohľadu smernice nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň tu ESD skonštatoval, že zmyslu a cieľu smernice zodpovedá predpoklad takej vnútroštátnej úpravy a jej výklad vnútroštátnymi orgánmi, ktoré za bezúročný a bezpoplatkový považujú úver pri absencii niektorej z náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice len pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z toho vyplýva, že ani požiadavka eurokonformného výkladu neumožňuje interpretovať požiadavku vyjadrenia údajov o konečnej splatnosti úveru tak rigorózne, ako to urobil súd prvej inštancie. Tvrdenia, že zmluva neobsahuje správny údaj o výške RPMN a priemernej RPMN boli na základe vykonaného dokazovania vyvrátené. Zmluva obsahuje údaj o RPMN vo výške 15,49%, ktorý podľa kalkulačiek predložených oboma stranami sporu, bol vypočítaný za podmienok a pri použití parametrov dojednaných stranami. Tvrdenie žalobkyne, že zmluva neobsahuje údaj o priemernej hodnote RPMN nezodpovedá obsahu predloženej zmluvy, v ktorej je uvedená priemerná RPMN vo výške 19,11%. Pokiaľ ide o rozdiel v údajoch v dvoch predložených formulároch o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zo strany žalovaného bola existencia dvoch rôznych formulárov v priebehu konania dostatočným spôsobom objasnená. Rozdiel v údajoch vyplýval z toho, že informácie v prvom z nich vychádzali zo situácie, kedy by si žalobkyňa zvolila rozšírený súbor poistenia, ktorý by sa odrazil vo výške splátky, výške celkových nákladov a výške RPMN. V druhom z nich sú tieto údaje vymedzené za situácie, v ktorej by žalobkyňa odmietla poistenie (k čomu aj podľa zmluvy časti B) pristúpila). Súd mal za to, že žalovaný si riadne splnil jednak povinnosť stanovenú § 3 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z.z., keď žalobkyňu písomne oboznámil so zmluvnými podmienkami podľa § 4 prostredníctvom ustanoveného vzoru formulára a zároveň následne uviedol všetky zákonné náležitosti stanovené v §4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., ktorých výpočet (v časti RPMN a celkových nákladov) bol realizovaný v súlade s ust. § 2 písm. c) a d) tohto zákona. K tvrdeniam žalobkyne, že zmluva obsahuje neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, neprimerane vysoké sankcie v súvislosti s omeškaním dlžníka s úhradou splátky súd uvádza, že tieto žalobkyňa žiadnym spôsobom nešpecifikovala. V zmluve bola dojednaná fixná úroková sadzba vo výške 14,49%, pričom podľa údajov NBS bola priemerná úroková sadzba pri nových spotrebiteľských úveroch pre domácnosti so splatnosťou nad 5 rokov vo výške 13,01%. Dojednaná úroková sadzba tak nebola dojednaná v rozpore s dobrými mravmi, keďže len v minimálnom rozsahu prekračovala priemernú sadzbu. Z predloženej zmluvy a amortizačnej tabuľky zas vyplýva, že spotrebiteľský úver nebol okrem úrokov zaťažený žiadnymi ďalšími poplatkami. Tvrdenie o tom, že žalobkyňa bola pri uzatváraní zmluvy uvedená do omylu, žalobkyňa odôvodňovala tým, že až neskôr zistila, že sa jej dlžná suma nejako navyšuje a že cena za úver je neurčitá a nezrozumiteľná. V tejto súvislosti súd uvádza, že celková výška nákladov spotrebiteľa s úverom je uvedená v zmluve vo výške 3.594,80 Eur. Spolu s čerpanými peňažnými prostriedkami tak bola žalovaná pri riadnom plnení zmluvy povinná zaplatiť 7.594,80 Eur. Táto informácia bola prehľadným spôsobom žalobkyňi potvrdená aj vyžiadanou amortizačnou tabuľkou. Nakoľko žalobkyňa si povinnosti zo zmluvy riadne a včas neplnila, žalovaný zmluvu vypovedal a žalobkyňu informoval o výške nesplateného dlhu, znova v zrozumiteľnej forme, s rozpisom zložiek nesplateného úveru. Súd má za to, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy ako aj v priebehu trvania zmluvného vzťahu postupoval s odbornou starostlivosťou. Žalobkyňa nepreukázala, že by na ňu bol pri uzatváraní zmluvy vyvíjaný neprimeraný nátlak, k podpísaniu zmluvy ju nikto nenútil, túto podpísala dobrovoľne, a preto nie je zrejmé, v čom mal spočívať jej omyl. Súd preto žalobu v časti určenia, že zmluva o úvere je neplatená a úver je bezúročný a bez poplatkov zamietol. Pokiaľ ide o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd ho vyhodnotil ako nedôvodný. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňi vznikla povinnosť splácať úver spolu s dojednanými úrokmi na základe platnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom úver nebol postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Plnenia prijaté žalovaným tak boli plneniami prijatými z platného

právneho dôvodu - zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.5.2010. Z tohto dôvodu súd žalobu v tejto časti zamietol, bez toho aby sa zaoberal vznesenou námietkou premlčania. Súd posúdil aj žalobkyňou označené zmluvné podmienky, ktoré žiadala určiť za neprijateľné. Pokiaľ ide o Dohodu o zrážkach zo mzdy, táto predstavuje zabezpečovací prostriedok peňažnej pohľadávky, ktorú uzatvára veriteľ s dlžníkom a pre jej platnosť je nevyhnutné, aby v čase uzatvorenia bola zabezpečovaná pohľadávka presne a úplne konkretizovaná, inak by dlžník nemohol platne prejavíť vôľu uspokojiť pohľadávku veriteľa prostredníctvom uvedeného zabezpečovacieho prostriedku. Dohoda musí obsahovať označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide, a výšku dohodnutých zrážok. Tieto predpoklady preskúmané dohody nespĺňajú. Pokiaľ ide o výšku pohľadávky, ktorá má byť zabezpečená, dohoda opisuje len možné spôsoby jej vzniku. Vymedzenie zabezpečovanej pohľadávky v znení: pohľadávky z úverovej zmluvy uzavretej podľa časti B) a C), je neurčité a teda neplatné podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V Dohode nie je špecifikovaná výška pohľadávky a vo vzťahu k úveru podľa bodu C) sú zrážky zo mzdy dojednané v súvislosti s označením budúceho možného poskytnutia úveru na základe kreditnej karty. Za neurčité treba považovať aj dojednanie v dohode o zrážkach zo mzdy týkajúce sa výšky splátok, ktorých špecifikácia absentuje úplne. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam súd konštatuje, že dohoda je dôvodu jej neurčitosti absolútne neplatná podľa § 37 OZ. Pokiaľ je dojednanie o dohode o zrážkach zo mzdy absolútne neplatné, strany nezaväzujú a zároveň nie je dôvod, aby súd takúto zmluvnú podmienku posudzoval z pohľadu jej prijateľnosti či neprijateľnosti. Z tohto dôvodu súd žalobu v časti IV. ako nadbytočnú a nedôvodnú zamietol. Pokiaľ ide o žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vymedzenej vo výroku V. - Vyhlásenie partnera, súd dospel k záveru, že v tejto časti žaloba nie je dôvodná, keďže predmetné dojednanie medzi stranami sporu a účastníkmi zmluvného vzťahu nikdy nevzniklo a strany nezaväzovalo. Žalobkyňa je v zmluve jednoznačne označovaná ako klient/ka. Vyhlásenie partnera, aj podľa jeho obsahu, mohlo zaväzovať 3. osobu, pokiaľ by sa popri žalobkyni k plneniu dojednaných záväzkov zaviazala. Nakoľko žiadny partner účastníkom uzavretej zmluvy nebol, v tejto časti zmluva nebola podpísaná a z tohto dojednaní nikomu žiadne práva a povinnosti nevznikli. Pokiaľ ide o žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vymedzenej vo výroku VI. - Splnomocnenie (v znení citovanom aj v bode 13. odôvodnenia rozsudku), v tejto časti súd žalobe vyhovel a predmetné dojednanie vyhlásil za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V predmetnom dojednaní mala žalobkyňa splnomocniť žalovaného ako veriteľa na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, a na to aby veriteľ v mene dlžníka uznal jej záväzky voči veriteľovi. Je zrejmé, že predmetné dojednanie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa, kedy by veriteľ bol splnomocnený v mene spotrebiteľa uznať jeho vlastnú pohľadávku s následkom vzniku vykonateľného exekučného titulu. Je takmer vylúčené, aby veriteľ pri tomto úkone chránil záujmy spotrebiteľa proti svojim vlastným záujmom. Z tohto dôvodu súd vyslovil, že uvedená zmluvná podmienka je z dôvodu neprijateľnosti neplatná. Pokiaľ ide o žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vymedzenej vo výroku VII., súd dospel k záveru, že v tejto časti žaloba nie je dôvodná. V uvedenom vyhlásení žalobkyňa len potvrdila, že podpisom uzatvára úverovú zmluvu a že súhlasí s uzatvorenými podmienkami. V danom prípade sa žalobkyňa sama obrátila na žalovaného s návrhom na uzavretie zmluvy, pričom jej vyhlásenia je štandardnou formuláciou vyjadrujúcou záujem byť viazaná platnými zmluvnými dojednaniami v prípade prijatia návrhu žalovaným. Rovnako vyhlásenie o tom, že žalobkyňa bola oboznámená s formulárom o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere je len konštatovaním skutočnosti, ktorú žalobkyňa v konaní ani nepoprela. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, a keďže žalobkyňa sa domáhala svojich práv v siedmich uplatnených nárokoch, úspešná bola v jednom, teda v rozsahu 14% a žalovaný bol úspešný v rozsahu 86%. Žalovanému, ktorý mal vo veci pomerný úspech v rozsahu 72%, vzniklo právo na náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie svojich práv voči žalobkyni.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výrokov I., II., III., IV., V., VII. a VIII. podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla rozsudok v napadnutých častiach zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Napadnutý rozsudok považovala za nezákonný, zjavne neodôvodnený, neprímerane prísny, nevyvážený a nezohľadňujúci argumenty a ani okolnosti predmetnej veci. Súd prvej inštancie neodôvodnil, resp. ako nadbytočné považoval odôvodniť zmluvné podmienky, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ako je uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku v bode 56. Právne postavenie spotrebiteľky je neisté a ocitla sa v nevýhodnom postavení oproti zmluvnej strane dodávateľovi. Súčasťou zmluvy bola dohoda o zrážkach zo mzdy, v ktorej sa mala žalobkyňa zaviazat' neodvolateľným súhlasom, aby jej v prípade, že sa omešká so splácaním úveru dlhšie ako jeden mesiac, t.j. nezaplatí aspoň dve po sebe nasledujúce splátky úveru, uskutočňoval platca mzdy mesačné zrážky zo mzdy, a to až do úplného splatenia čerpaného úveru

vrátane príslušenstva, a aby zrazenú sumu poukazoval na účet Cetelem Slovensko, a. s. Vytýkala súdu prvej inštancie, že nevyhlásil túto podmienku za neprijateľnú a neplatnú, pretože je takmer vylúčené, aby veriteľ pri tomto úkone chránil záujmy spotrebiteľa proti svojim vlastným záujmom. Navyiac, ide o dojednanie v rozpore s ust. § 5a zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože dohoda o zrážkach zo mzdy nebola uzavretá vo forme osobitnej listiny a spotrebiteľka nebola poučená o dôsledkoch jej uzavretia, ako i o možnosti odmietnuť takúto dohodu. Súd bol povinný túto podmienku vyhlásiť za neplatnú i s poukazom na rozhodnutia súdov, podľa ktorých bola táto podmienka vyhlásená súdmi vo vzťahu k dodávateľovi Cetelem Slovensko, a. s. za neplatnú a pre prípad nevyhlásenia tejto podmienky za neplatnú by došlo k odklonu od rozhodovacej praxe a diskriminácii žalobkyne. Súd je povinný ex offo skúmať nekalú podmienku zmluvy, pričom možnosť súdu skúmať ex offo nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný na dosiahnutie výsledku stanoveného v čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa názoru odvolateľky napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vo veci, vo veci nebol úplne zistený stav veci, nakoľko súd sa nedostatočne vypořiadal s námietkami a všetky neodôvodnil. Rozhodnutia a postup súdu sú rozporné s procesnými požiadavkami spravodlivosti, nerešpektujú všeobecne uznávané základné právne princípy, odopierajú spravodlivosť, vykladajú právo v rozpore s medzinárodnými zmluvami, s ktorými je Slovenská republika viazaná a vykladajú ich teoreticky a iluzórne. V prejednávanej veci súd prvej inštancie ignoroval hrubým spôsobom jej návrh, ktorým žiadala, aby súd rozhodol o každej z podmienok zmluvy, ktorá spôsobuje nerovnováhu v spotrebiteľskej zmluve, čím je jej právo ako spotrebiteľky ohrozené, pretože nie je ustálená platnosť zmluvy a dodávateľ môže kedykoľvek uplatniť voči spotrebiteľke svoje nároky z neprijateľných podmienok. Mala za to, že v dôsledku neprijateľných podmienok, ktoré predformuloval dodávateľ v spotrebiteľskej zmluve, a ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľky, nemôže byť platná zmluva, ktorá ohrozuje právne postavenie slabšej zmluvnej strany berúc zreteľ na čl. 38 Charty základných práv Európskej únie, ktorá by neurobila rozhodnutie uzavrieť takú zmluvu, ktorá ju má v budúcnosti poškodiť. V uvedenej veci ide o zmluvu, ktorá je neplatným právnym úkonom, pretože svojim obsahom a účelom odporuje zákonu, zákon obchádza a prieči sa dobrým mravom. Žalovaný odmietol žalobkyňu v zmluve dojednanie poistenia, pričom žalobkyňa poistenie žiadala a priložila i dôkazy súdu, že jej poistenie bolo odmietnuté dodávateľom, pričom jej postavenie proti ostatným spotrebiteľom bolo ohrozené. Bola toho názoru, že zmluva ako celok je neutržateľná z objektívneho hľadiska, pretože trpia vadami takmer všetky články zmluvy, a teda podmienky zmluvy, ktoré ako spotrebiteľka namietala počas konania, a ktoré nemohli byť z jej vôle podpísané, ak by bola schopná rozoznať neprijateľnosť podmienok, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žiadala, aby súd prihladol na ustanovenie zákona č. 258/2001 Z.z. Podľa jej názoru má právny nárok na vrátenie preplatku, ktorý vznikol z rozdielu poskytnutých finančných prostriedkov a zaplatených finančných prostriedkov vo výške 1.921,99 eur s úrokom z omeškania.

4. K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobkyňa vo svojom odvolaní neuviedla žiadne relevantné dôvody, ktoré by zakladali dôvodnosť odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd sa vypořiadal so všetkými relevantnými argumentmi, pričom v súlade s ustálenou súdnou praxou súd nie je povinný poskytnúť sporovej strane odpoveď na všetky námietky a argumenty vznesené v rámci súdneho konania. Uzatvorená úverová zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované všeobecne záväznými právnymi predpismi. V rámci vykonaného dokazovania žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala, že by úverová zmluva bola neplatným právnym úkonom. Tvrdenie žalobkyne, že jej bolo odopreté právo na zabezpečenie úveru, neobstojí a je v rozpore s listinnými dôkazmi. Z úverovej zmluvy jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa odmietla poistenie (časť B) Klasický úver bezúčelový - pôžička na čokoľvek, v ktorej je výslovne uvedené „odmietam súbor poistenia“. Nepreukázaným je záver žalobkyne o rozdielnych údajoch RPMN, keď žalobkyňa predložila súdu nesprávny formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný poukázal na listinné dôkazy - úverovú zmluvu a formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré ním bolo predložené ako dôkazy, a ktoré sa týkajú predmetného spotrebiteľského úveru vo výške 4.000 eur. Z týchto listinných dôkazov je nepochybné, že všetky údaje sú vymedzené správne, jasne a zrozumiteľne. Nie je správnu ani odvolacia námietka žalobkyne, že sa súd prvej inštancie nezaoberal, resp. nevyhlásil ňou namietané zmluvné ustanovenia ako neprijateľné zmluvné podmienky. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd každé žalobkyňou namietané zmluvné ustanovenie posúdil a poskytol k nemu podrobné právne posúdenie a vyčerpávajúce odôvodnenie.

5. K vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá zotrvala na svojom odvolaní, v ktorom uviedla relevantné dôvody, ktoré zakladajú jeho dôvodnosť, pretože jej postupom súdu bolo odňaté právo na spravodlivý proces. Mala za to, že preukázala, že spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré sú spôsobilé založiť hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Bola toho názoru, že dodávateľ konal v rozpore so zákonom, pričom ide o neplatný právny úkon. Poukázala na to, že ona poistenie žiadala, pričom žalovaný to nepoprel a doložil i dôkaz, že on sám jej odmietol poskytnúť poistenie. V súdnom spise sú založené dva formuláre dodávateľa o RPMN, pričom sa má za to, že RPMN je v zmluve uvedená nesprávne, resp. ona bola nesprávne dodávateľom upovedomená o RPMN, pre ktorú spornosť sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

6. K vyjadreniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je správny, obsahuje riadne, zrozumiteľné a podrobné odôvodnenie. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie, a ani z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku nie je možné vyvodiť záver, že by súd výlučne formalisticky pristupoval k prejednávanej veci, naopak, v odôvodnení žalobkyňou napadnutého rozsudku je uvedené posúdenie súdu prvej inštancie na celý žalobkyňou vymedzený predmet konania.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 35Csp/139/2018 bolo určenie neplatnosti úverovej zmluvy, určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a zaplatenie sumy 1.921,99 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne v časti o určenie, že úver zo zmluvy o úvere č. 42630105409009 zo dňa 11.5.2010 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov (výrok I.), v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 1.921,99 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 15.3.2015 do 15.8.2017 (výrok II.), v časti o určenie, že zmluva o úvere je neplatná (výrok III.), v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky - dohody o zrážkach zo mzdy (výrok IV.), o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky - vyhlásenie partnera (výrok V.), a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v znení: „Klient/ka podpisom uzatvára túto úverovú zmluvu a zároveň súhlasí s vyššie upravenými podmienkami. Zároveň vyhlasuje, že bol oboznámený/á s formulárom o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ (výrok VII.). Ďalej súd napadnutým rozsudkom určil, že zmluvná podmienka - splnomocnenie je z dôvodu neprijateľnosti neplatná (výrok VI.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 72% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením (výrok VIII.).

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti výrokov I., II., III., IV., V., VII. a VIII.

10. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplývali, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a

výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, použil správne právne predpisy a tieto i správne vyložil a na daný skutkový stav správne aplikoval.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

15. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

16. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

17. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

18. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

19. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal každým žalobkyňou namietaným ustanovením uzatvorenej zmluvy a posúdil otázku prijateľnosti, resp. neprijateľnosti dojednaných zmluvných podmienok, čo podrobne rozobral v odôvodnení napadnutého rozsudku. Prvoinštančný súd rovnako podrobil prieskumu uzatvorenú zmluvu v zmysle ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských zmluvách v znení účinnom k 17.5.2010, pričom dospel k záveru, že uzatvorená zmluva má náležitosti v zmysle ustanovení citovaného zákona, a teda úver, ktorý bol na základe nej poskytnutý, nebolo možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako sa prvoinštančný súd vypořiadal i s otázkou platnosti/neplatnosti uzatvorenej zmluvy o úvere, pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 56.) odôvodnil, prečo nevyhovel v časti určenia neprijateľnosti zmluvných dojednaní o dohode o zrážkach zo mzdy, keď citované ustanovenie považoval za absolútne neplatné podľa § 37 Občianskeho zákonníka z dôvodu jeho neurčitosti, s prihliadnutím na čo už nebol dôvod súčasne takúto zmluvnú podmienku - absolútne neplatnú posudzovať z pohľadu jej prijateľnosti, či neprijateľnosti.

20. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľky neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokov vo veci samej z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a rovnako ho potvrdil aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, keď súd prvej inštancie správne o tomto nároku rozhodol v zmysle pomeru úspechu strán v spore, pričom v podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

23. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).